

Sicosi estelar

Rubèn Fernández Arizmendi

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Dia 15 de març de 2105, em dirigisc als anells de Saturn. Operació de rescat. La colònia de científics a caigut sot una mena de malaltia que els incapacita per a dur endavant les seues investigacions. La meua nau talla l'espai com un ganivet dirigint-se al planeta dels anells. He de traure'ls d'allà siga com siga. Han de respondre davant la Corporació. Eixes són les ordres. No sabem quants quedaran vius. Eren sis científics i fa més de dos mesos que no es comuniquen amb la base estel·lar Mart IV.

La nau avança i jo mire les fitxes dels científics. Vull saber a que m'enfronte. No entraré en discussions científiques ni filosòfiques. Ja em conec el pany i de ben segur intentaran convèncer-me per a que em quede amb ells. M'han avisat a la base. La malaltia sembla afectar a la capacitat de discernir. No entablaré conversa. La meua superioritat és física i de formació militar però en una discussió...

Les fitxes: Albert, físic i astrònom de carrera brillant, físicament poca cosa. Fàcil de reduir.

Nèstor: Enginyer de sistemes informàtics. Corpulent però més gros que fort. Sense ulleres no veu. No sembla tindre cap dificultat.

Ariadna, geògrafa, tímida i introvertida. Gairebé un ratolí de biblioteca. Cos menut i àgil però sense cap formació militar. Dificultat mínima.

Marcia: Tècnica de manteniment. Corpulenta. Formació militar. Va servir durant cinc anys al cos armat espacial. Pot ser molt perillosa.

Fred: Transportista interplanetari. Està a la base per

casualitat. Va ser l'últim en arribar. Sembla que anà a portar subministres i es quedà. Corpulent. Sense cap formació militar però criat en ambients on la violència i l'autodefensa formen part del dia a dia. Perillós.

Robert: Capità de l'expedició i de la nau. Formació militar. Pilot brillant durant la seua joventut. A diferència de la resta, la mitjana dels quals no arriba als 30 anys, el capità compta amb 56. Més de 30 d'experiència militar. Malgrat la seua formació, la seua edat faran d'ell un blanc fàcil de reduir.

Ja tinc davant l'estació espacial. Em pose el meu tratge militar amb arnilla anti-bales i les proteccions habituals. Damunt el tratge d'astronauta. No sé que em trobaré allà. Potser hagen descomprimit la nau o ho facen quan jo arribe per a no deixar-me actuar.

15 de març de 2.150, 21 hores 35 minuts. He acoplat la meua nau a la base i em dispose a abordar la nau.

Entre pel corredor d'interconnexió fins la sala rebedora. M'aguante les ganes de vomitar. La sala està plena de sang: parets, sostre i terra. Troços de carn i ossos per totes bandes. Sembla que només m'hauré d'enfrontar a cinc dels científics. Però tinc un dubte. Quin dels objectius és el que està desparramat per les parets del rebedor?

Avance per un corredor que du al laboratori. Suposadament allí estarà la resta del personal. Una estrany llum de colors entra per les finestres de l'estació. Em mantinc amb el tratge d'astronauta. Després del que he vist al rebedor, no vull acabar així víctima d'una descompressió.

Gire a l'esquerra pel corredor i tropece amb Nèstor. Està a quatre potes i em mossega les botes. Instintivament li acoste la ma al nas. M'olora i es tranquilitza, l'acarone el cap i mou el cul d'esquerra a dreta. Sembla un bon gos. El pregunte per la resta de la tripulació. Es posa rígid, dóna un gir de 180 graus i fa la mostra amb la ma esquerra. El dic "endavant" i tira a córrer pel corredor. El seguisc el millor que puc. Aquest gos és molt ràpid!

S'atura davant d'un dels laboratoris, olora nerviós la porta i ploriqueja un poc. El torne a acaronar el cap, es tranquilitza i seu mirant-me.

La porta disposa d'una finestra transparent. M'asome, m'espante i m'amague. No m'ho puc creure! Torne a mirar dins del laboratori.

No hi ha gravetat i dos cossos nus suren per la sala. Són Ariadna i el capità. Ariadna té un cos bonic, menut i ben format, cames amb formes, un cul respingon, una cintura estreta i dos pits proporcionats que ballen ingràvids pel laboratori. El capità conserva un bon cos malgrat l'edat. L'esquena ampla no està corbada i els músculs dels braços i les cames delaten la seua formació militar. Segur que continua fent exercici. I, caram! Quina dotació! Sota un pit amb pel blanc de pectorals marcats i abdomen també marcat, un penis de 18 centímetres i completament erecte desafia a la gravetat. No, que no hi ha gravetat.

La doctora Ariadna té agafat al capità pel piu mentre aquest sembla flotar en èxtasi per la sala. Ara se'l fica a la boca i xupla el descomunal membre amb delicadesa. El capità li acarona el cap. Mire extasiat. Perc la noció del temps i només torne a la realitat en el moment en

que ella es gira, em mira i em convida a participar.

Note en l'entrecuixa una pressió. Em toque i m'avergonyisc. Nèstor m'agarra amb les seues potes davanteres i refrega el seu sexe sobre la meua bota. Intente llevar-me'l de damunt amb la ma sense deixar de mirar per la finestra. No hi ha manera. Li pegue un colp de peu. Es queixa, plora i ix corrent pel corredor. El cride. No em fa cas. Torne a mirar per la finestra. M'espante. Ariadna té la cara pegada al vidre mentre el capità la penetra. La seua cara es de felicitat, de goig. La boca mig oberta i els ulls tancats i mentre el capità l'ataca per la rereguarda. Intente calmar-me. No ho aconseguisc. Ariadna obri els ull, em mira fixament. Trau la llengua i llepa el vidre de la finestra. La pressió en l'entrecuixa em fa mal. Canvien de postura. Ariadna torna a la fel·lació. El capità comença a tindre espasmes, s'obri de cames, alça els braços, tira el cap cap a rere i ejacula sobre la cara d'Ariadna. El seu cos sura de nou per la sala absent. Ariadna es gira mentre passa la llengua pels llavis i em mira i amb la ma em fa gestos per a que entre. Cague en deu. Note l'entrecuixa banyada. La pressió ha cedit. Anotació: Quan torne a la base practicaré més el sexe. Que de fer amb aquests dos? Ja ho tinc clar! Busque la consola, la trobe al costat de la porta i aprete el botó de descompressió. La finestra es tinta de roig. Em queden tres objectius. A Nèstor no serà difícil trobar-lo. Tota la vida he tractat amb gossos i sé a quins estímuls responen.

Torne a avançar pel corredor en direcció a la sala de comandament. Senc que algú em mira. És Nèstor que em segueix a prudencial distància.

Arribe a la sala de comandament. La porta està oberta. Entre. Espectacle infernal. Fred està nugat del sostre. Li falten els dos braços i tot just davall d'ell hi ha una safra plena de sang.

A dos metres Marcia menja un dels braços dels transportista i beu en un got un líquid roig. Estic a punt de vomitar. No puc fer-ho. Tinc la panxa buida. Em done compte de que el que tinc és fam. Però he vingut a treballar i menjar pot esperar. Marcia es gira, em mira, em travessa amb els seus ulls. Em senc transparent. Obri la boca i parla.

-Has vist els colors?

-Quins colors.

-Mira per la finestra, l'explosió cromàtica en continua evolució. Veus ara roig, ara blau, ara groc. És fascinant.

Mire per la finestra. Els anells de saturn canvien de color. Xicotetes roques de gel reflecteixen la llum solar. L'espectacle té una immensa bellesa. A banda dels colors habituals, hi ha d'altres que no sabia definir. De fet no podria assegurar que foren colors. Crec que penetren en la cornea i actuen directament sobre el cervell. Quin espectacle! Explosió cromàtica ha dit Marcia. L'explosió de sensacions diria jo. Els anells en continua evolució cromàtica esguitats de purpurina reflectint la llum solar. He perdut la noció del temps. Estic convençut que darrere aquests colors hi ha quelcom més. Aquesta sensació ompli tots els sentits. No només el de la vista.

Ja no porte tratge d'astronauta i tampoc el militar. Estic completament nu. Marcia ha mort. No puc recordar-ho

be, però la veig al costat de Fred, penjada del sostre. Res no importa. Estic assegut a la sala de comandaments. Davant meu el finestral em mostra la bellesa dels anells de Saturn i tombat als meus peus Nèstor mossega unes falanges plàcidament. Assegut acarone al gos, mire pel finestral i pense, què més se li pot demanar a la vida?